

sætte sig ind i Politik, thi Udviklingen fører henimod, at Kvinden faar opfyldt sit Krav om politisk Valgret, og hvem véd, Dagen er maaske ikke saa fjern. Derfor staa vore Døre aabne for Kvinder og Mænd af alle politiske Partier og derfor er vore Døre ogsaa aabne for Talere af alle politiske Partier.

Vor Forening er kaldt en neutral Forening, og det Udtryk er maaske rigtigt; men hvis dette »neutrale« skal betegne vor Forening som et Sted, hvor Taleren ikke frit kan sige sin Mening, da maa jeg hævde, at det er ikke saaledes, vi ser paa det her i Foreningen.

Taleren skal og maa kunne udtale sig frit. Ethvert Foretagende, enhver Sag er udsat for Kritik, den maa baade vi og vore Talere underkaste os, det er ikke den, vi vil undgaa, tvertimod, thi Kritik er opdragende, og det er en død Sag, som ikke taaler Kritik.

Men som Foreningens Formand vil jeg gerne en Gang for alle præcisere *Foreningens Standpunkt* overfor de Foredragsholdere, vi beder om at komme herud. Og *det Standpunkt* er: at naar vi hidkalder Foredragsholdere fra alle politiske Partier, *noget* vi stadig vil gøre, da lægger vi *intet* som helst Baand paa *nogen* af dem. Enhver skal udtale sig saa frit, saa varmt, som han ønsker, skal tale sin Sag af sit inderste Hjerte, af sin dybeste Overbevisning. Det er det vi ønsker at høre og i den Henseende vil vi altid stille os *ens* overfor *alle* Partier. Saaledes er jo ogsaa vort Maal, Kvindens politiske Valgret ens for os alle, ikke alene her, men hele Verden over. Denne store Kvindebewægelse som Forfatterinden Gyrithé Lembke forleden Aften holdt et Foredrag om. Hun sammenlignede Kvindebewægelsen ved et stort Bjerg, paa hvis Top der havde samlet sig Kvinder, som lyttede og spejdede efter Signaler fra Verden omkring dem; det var et smukt Billede, men jeg synes netop nu vi gør mere end at spejde og lytte, for min Tanke har der altid staaet et andet Billede, jeg ser det som store uendelige Sletter, hvor Kvindernes store Skarer har lejet sig; det er mod Daggry, rundt om ligger Kvinderne sovende

og mange mange af dem ligger paa haard og stenet Grund, daarligt skærmet for Nattekulden. Nogle enkelte har rejst sig for at kalde disse sovende Skarer op til Liv. De er faa, men de kalder, de raaber og de vinker til hinanden, thi der er endnu saa langt mellem de kaldende at Stemmen ikke naaer derhen. Men deres Raab har kaldt andre op. Afstanden bliver kortere mellem de kaldende Kvinder, nu høres det overalt og de store Skarer af Kvinder begynder at vaagne, det første Daggry gløder over Himlen og de, der har det haardest rejser sig vel først — saadan ser jeg det Billede; men jeg tror tillige at Kaldet vil naa helt frem, ogsaa faa de Kvinder med, som nu synes det er saa godt som det er, og da vil vi staa samlet med vore Ønsker og Krav — Kravet om politisk Valgret. Naar vi da kommer med i det politiske Liv og Arbejde, gid da de Ord maa kunne siges om os, som en Gang blev sagt om Gladstone — jeg tror ved hans Død — de Ord, »at hans Tids Hjerte slog i hans Bryst«. Gid vi maa forstaa det, ikke sidde tilbage med gamle Fordomme, at vi ikke maa virke hæmmende paa Kultur og Fremskridt, men virke for al sund og god Udvikling, saa dette ene kan siges, »at Tidens Hjerte slaar i vort Bryst«.

Kvinderne i de kommunale Raad,

Arene 1909-1913 vil være betydningsfulde for danske Kvinder. Modstanderne af Kvindernes kommunale Stemmeret og Valgbarhed har jo sagt, at vi havde ingen Forstaaelse af det offentlige Arbejde og ikke var paa vor Plads i det. I disse fire Aar gælder det for os, som er de første kvindelige Repræsentanter i Kommunens Raad, at gøre os al optænkelig Umage for at tage vort Arbejde saaledes op, at der med Føje kan vælges et større Antal Kvinder ind 1913 end 1909.

Nu er der gaaet et Aar, og dette vil jeg for mit Vedkommende først og fremmest kalde et Læreaar, men jeg vil tilføje et af mine rigeste Læreaar. Det offentlige Liv, det politiske som

det kommunale, har jeg fra ganske ung fulgt med levende Interesse; ogsaa i de 13 Aar, jeg har været i Gentofte Kommune, har jeg søgt at følge med, men det er vanskeligt i en saa stor Kommune, naar man i Forvejen har en Virksomhed, som stiller store Krav til Tid og Kræfter; der var derfor meget, som var mig fremmed, og jeg har maattet lægge et stort Arbejde ind for at komme saadan ind i Kommunens Forhold, som jeg fordrede af mig selv, jeg maatte være, naar jeg skulde tage Stilling til de forskellige Sager.

I en Kommune som denne udføres det største Arbejde i Udvalgene. Det er jo givet, der er visse Udvalg, hvis Arbejde egner sig særlig for Kvinderne, saasom Fattig-, Alderdoms- og Skoleudvalgets. Da jeg er ene Kvinde, faldt det ganske naturligt, jeg kom ind i disse.

Indenfor Forsørgelsesvæsenet tog jeg først praktisk fat, idet jeg søgte at lære de understøttedes Forhold og Naturel at kende, og det er endda ikke saa vanskeligt, naar man blot ofrer den tilstrækkelige Tid derpaa; mærker disse Mennesker, man vil deres bedste, saa viser de hurtig ved Samtale en vis Fortrolighed, som man jo til en vis Grad baade skal være varsom overfor og varsom med. Under dette Arbejde gik det hurtig op for mig, at offentlig Understøttelse kan være et stort Gode anvendt paa rette Maade, men den kan ogsaa virke demoraliserende og sløvende, derfor har jeg arbejdet mod fast Understøttelse; herfra undtages gamle og svagelige Mennesker, som selvfølgelig skal have en Understøttelse saaledes at de kan leve; — endvidere Enker med uforsørgede Børn. Ja her er et Hul i vor Lovgivning; mangen en hæderlig og flittig Kone med smaa Børn er, hvis Manden dør, henvist til Fattigvæsenet, og det er jo saadan, at der ses ned paa en Familie, der ernæres af Fattigvæsenet. Hvorfor skal en Enke med Børn være ringere stillet end en ugift Kvinde med Børn, denne kan faa Hjælp til Opdragelse af sine Børn, uden at det har Fattighjælps Virkning. Jo længere, jeg har arbejdet i Forsørgelsesvæsenet, des glædere er